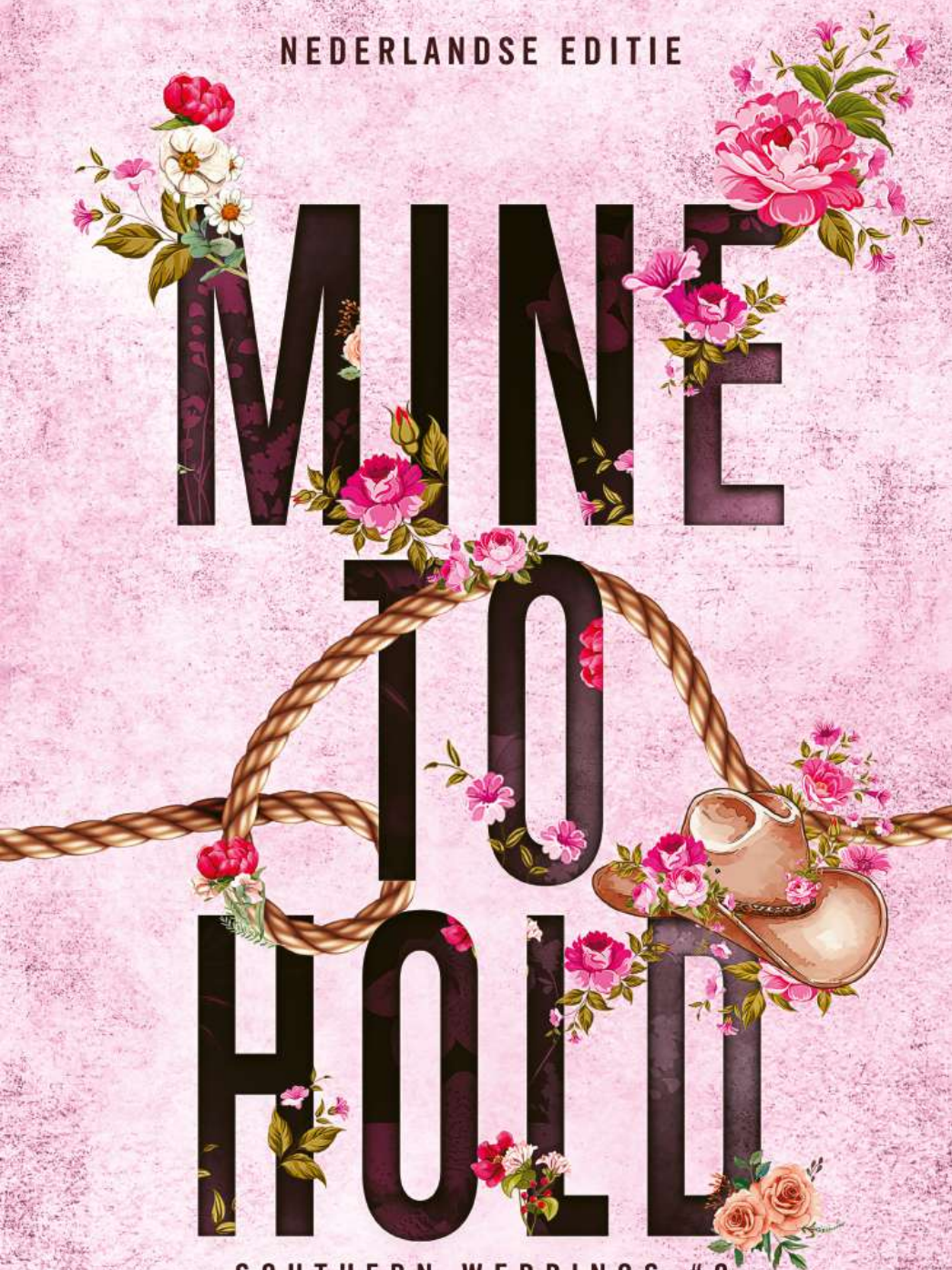

NEDERLANDSE EDITIE

SOUTHERN WEDDINGS #2

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

NATASHA MADISON

HOOFDSTUK 1

Shelby

‘Fijne dag voor je bruiloft!’ roept Clarabella als ze mijn kantoor binnenkomt met haar handen in de lucht. In de ene zit een klembord, in de andere haar telefoon. ‘Je ziet er zo mooi uit.’ Ze neemt me in zich op terwijl ik voor de spiegel sta in nog een nieuwe outfit die ik voor die dag heb gekocht.

‘Vind je hem niet overdreven?’ Ik kijk weer in de spiegel en strijk de jurk glad. ‘Had ik hem niet in het wit moeten kopen?’ De jurk is zachtroze en heeft een *sweetheart*-halslijn met kleine kapmouwtjes, helemaal geplooid. Een geplooid stuk loopt over het midden van mijn borst, waardoor mijn borsten worden geaccentueerd, en dan naar de zijkant, waarna het zigzagt tot aan de grond. De split aan de voorkant toont mijn benen, waar ik de afgelopen zes maanden voor heb getraind.

‘Dat weet ik niet,’ zegt Presley, die vlak achter Clarabella binnenkomt. ‘Maar je lichaam is geweldig.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Al dat werk in de sportschool en jij koos voor een Assepoesterachtige jurk. Jammer.’

‘Hé,’ snauwt Clarabella haar toe. ‘Niet negatief praten op de dag voor de bruiloft.’ Ze kijkt Presley boos aan, die alleen maar haar schouders ophaalt.

‘Ben je klaar om de lastminutelijst door te nemen?’ vraagt Presley en ik knik.

‘Dit kan ik,’ mompel ik tegen hen en ik loop naar mijn bureau om mijn lijst te pakken. Ik negeer de manier waarop mijn maag buitelt. ‘Het zal me waarschijnlijk kalmeren.’ Ik schuif de grote witte stoel voor mijn witte bureau en ga zitten. Mijn handen trillen een beetje en ik kijk op om te zien of mijn zussen het hebben opgemerkt, maar ik zie dat ze allebei iets op hun telefoon aan het doen zijn. Ze zijn gekleed in broekpakken, het ene lichtgeel en het andere lichtblauw. Als ik de bruid niet was, zou ik waarschijnlijk hetzelfde dragen als zij.

Mijn bureau is perfect georganiseerd. Het midden is leeg, met slechts één map erop en dat is die voor dit weekend. Een foto van Joseph en mij, genomen toen hij me ten huwelijk vroeg, staat op de zijkant van mijn bureau, vlak naast mijn computerscherm. Een andere foto is van mij en mijn zussen, toen we officieel onze huwelijksservice Happily Ever After openden.

‘Kunnen we beginnen?’ Ik kijk naar hen en zij kijken op van hun telefoon.

‘Dit wordt geweldig,’ zegt Clarabella terwijl ze naar me toe komt en op een van de twee witte stoelen tegenover mijn bureau gaat zitten. ‘De bruiloft van het decennium.’

‘Ik bedoel, laten we eerlijk zijn, het wordt veel beter dan Travis zijn eerste bruiloft.’ Presley gaat op de stoel naast Clarabella zitten. ‘We hebben de lat al hoger gelegd met de keuken die niet in brand is gevlogen.’

Ik hap naar adem. ‘Waarom zeg je zoiets en gooi je dat het universum in?’ Ik bal mijn handen tot vuisten. ‘Het is nu daarbuiten. Klaar om terug te komen en boem. Keuken in brand.’

‘Sinds wanneer ben jij bijgelovig?’ Presley kijkt me aan. ‘Van ons allemaal ben jij de laatste die ook maar een beetje bijgelovig is.’

Ik kijk hen aan en probeer alle dingen die nu door mijn hoofd gaan te verbergen. Ik zou niet zo nerveus moeten zijn. Ik heb dit al duizend keer gedaan. Ja, maar nooit voor mij persoonlijk. Al laat ik bij elke bruid een stukje van mezelf achter.

‘Er was die ene keer dat de spiegel in de bruidskamer brak.’ Clarabella kijkt naar Presley.

‘Dat kwam omdat ze er seks tegen had,’ merk ik op, ‘met de vader van de bruidegom.’

‘O, ja, dat had een teken moeten zijn.’ Presley tikt met haar vinger op haar telefoon die op haar schoot ligt. ‘We moeten toch iets goed gedaan hebben. Ze komt terug voor haar tweede huwelijk.’

‘Niets zegt “ik was zo blij met wat jullie voor mijn eerste huwelijk hebben gedaan” als terugkomen voor een tweede keer,’ zegt Presley. Ze kijkt naar haar aantekeningen en dan begint ze. ‘Alles is opnieuw bevestigd.’ Ik kijk naar mijn lijst waarop alles is doorgestreept met vinkjes ernaast. ‘We zijn nu bezig met de voorbereidingen voor het repetitiediner.’

‘Dat er geweldig uitziet,’ zegt Clarabella en ik staar haar alleen maar aan. ‘Wat? Je kent de regels. We plannen elkaars bruiloft.’

‘Het enige wat ik heb kunnen doen, is het eten en de bediening boeken,’ snauw ik. Ik ben het niet gewend om de controle niet te hebben.

‘Dat is niet waar. We hebben jou de jurk laten kiezen,’ antwoordt Presley. Ze leunt achterover op haar stoel als haar telefoon piept.

‘En wees blij dat we jou dat überhaupt hebben laten regelen.’ Clarabella glimlacht naar me. ‘En als ik eerlijk ben, had ik de andere gekozen.’ Ze staat op. ‘Nog maar een paar minuten en dan roepen we jou om naar buiten te komen en kun je het allemaal in je opnemen.’ Ze kijkt Presley aan. ‘Het geeft ons de kans om ons om te kleden.’

‘Gaan jullie je omkleden?’ vraag ik en ze kijken me alleen maar aan.

‘Natuurlijk gaan we ons omkleden. Jij bent niet de enige die de afgelopen zes maanden geen koolhydraten heeft gegeten,’ zegt Clarabella. ‘Overigens zou ik het nooit aanraden.’ Ik lach gewoon.

‘Maar we voelden ons zoveel beter.’ Ik wijs naar haar.

‘En ik zal me morgen nog veel beter voelen als ik donuts in mijn laadklep schuif,’ zegt Presley. ‘De dingen die ik allemaal ga vreten... Ik denk dat ik net een beetje heb gekwijld.’ Ze brengt haar hand naar haar mond. ‘Als jij trouwt,’ ze kijkt Clarabella aan, ‘ga ik deze koolhydraatvrije shit niet meer doen.’

‘Pff. Alsof dat ooit zal gebeuren,’ zegt Clarabella tegen haar. ‘Jij zult eerder dan ik getrouwd zijn.’ Ze loopt naar de deur en kijkt mij dan weer aan. ‘Jij mag pas naar buiten komen als ik je roep.’ Ze wijst naar me en loopt de kamer uit.

Ik sta op, schud mijn hoofd en kijk naar de vierkaraats prinses geslepen ring aan mijn linkerhand. Een glimlach verschijnt op mijn gezicht als ik denk aan toen hij me deze gaf. Ik weet niet of ik het had verwacht of niet, maar diep vanbinnen was ik meer verrast dan ik had verwacht. Getrouwd. Het was een big deal, vooral met de dingen die ik in mijn werk heb gezien. Mijn maag maakt een kleine buiteling en ik loop naar buiten om door het raam te kijken als de pick-up van de bloemist komt aanrijden.

Toen mijn zussen en ik besloten om samen een eigen bedrijf te beginnen, kregen we dat idee van onze moeder en tante, die een klein bedrijf in wedding planning hadden. Maar we wilden alle drie niet alleen maar bruiloften plannen. Nee, we wilden de beste evenementplanners in deze branche worden en zo ontstond het idee om onze eigen evenementruimte te bouwen. We kochten een enorm stuk grond en bouwden het langzaam op.

Onze hoofdkantoren bevinden zich in een mooie kleine bungalow die we hebben gebouwd, met drie kantoren op de

bovenverdieping waar normaal de slaapkamers zouden zijn en beneden is een kleine opstelling van dingen die we hebben gedaan, met foto's van al onze evenementen.

Ik kijk naar rechts en zie ook de foodtruck. Het gebouw waar we het langst aan hebben gewerkt, is het evenementengebouw. Vanbuiten ziet het eruit als een schuur, maar als je eenmaal binnen bent, zie je de rustieke houten vloeren en houten balken aan het plafond die versierd kunnen worden. Er passen wel vijfhonderdvijftig mensen in. Vlak achter de schuur is een keuken waar de cateraars hun spullen kunnen zetten.

Mijn ogen zien een andere pick-up aankomen, die richting het kleine huisje naast de evenementruimte rijdt. Dat is wat de bruiden meestal overstag doet gaan om voor deze plek te kiezen. Het is een enorme bruidssuite met drie slaapkamers. Ik zie witte bloemen binnengedragen worden, net als mijn jurk. De jurk waaraan ik ongeveer drie maanden heb gewerkt om hem te ontwerpen. De jurk waarvan ik in mijn hart zeker wist dat het mijn droomjurk was. Dus wat dan nog dat ik niet dat vlinders-in-mijn-buikgevoel kreeg waarvan iedereen zei dat je dat zou voelen toen ik hem paste. Ik denk dat het gewoon de zenuwen waren.

Ik leg mijn hand op mijn buik en wacht tot de vlinders beginnen te fladderen, maar er gebeurt niets. 'Het komt goed,' vertel ik mezelf. 'Het zijn gewoon zenuwen, omdat ik niets heb gedaan.'

Mijn telefoon rinkelt op mijn bureau. Ik loop ernaartoe en zie dat het Clarabella is. 'Hallo.' Ik leg de telefoon tegen mijn oor en hoor haar ergens rondlopen.

'Je mag naar beneden komen,' zegt ze. Ik loop naar de schoenen in de hoek en trek ze aan. Ze zijn van mesh met witte diamanten studs erop. Ik draag ze morgen ook – ze zijn mijn *something old*. 'Fijne dag voor je bruiloft, Shelby,' zegt ze en ik kan de glimlach in haar stem horen. 'Het wordt geweldig.'

'Dat weet ik zeker,' zeg ik tegen haar. 'Niemand kent mij

beter dan jullie twee.’ Ik glimlach. ‘Ik kom eraan.’ Ik loop naar de spiegel, kijk nog een laatste keer naar mezelf en stop een plukje van mijn zwarte haar achter mijn oor. De krullen van vanmiddag zitten er nog in. Mijn make-up is heel natuurlijk, precies zoals ik het wilde. Ik haal diep adem. ‘Daar gaan we.’

Ik trek mijn kantoordeur open en zie Mallory, onze hoofdbediende, daar staan met een zilveren dienblad waarop een kristallen champagneglas staat. ‘Wat is dit?’

‘Fijne dag voor je bruiloft, Shelby,’ zegt ze en ze reikt me het glas aan. ‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Dank je wel,’ antwoord ik. Ik pak het glas en probeer een slok te nemen, maar mijn zenuwen krijgen de overhand en ik drink het helemaal leeg. Ik kijk naar Mallory, op zoek naar woorden, als ze een shotglas achter zich vandaan haalt. ‘Ik denk niet dat dit een goed idee is.’ De woorden komen uit mijn mond, maar mijn hand grijpt het glas vast en ik neem het shotje. Ik sis als de vloeistof zich een weg naar beneden brandt. ‘Dat was absoluut een slecht idee.’ We delen een glimlach. ‘Hoeveel van deze hebben we al samen gedaan?’ vraag ik, terwijl ik me omdraai en naar buiten loop met haar naast me.

‘Meer dan ik kan tellen,’ zegt ze. Ze glimlacht naar me en geeft me een duwtje met haar schouder. ‘Ben je er klaar voor?’ dringt ze aan, haar hand op de klink van de deur naar de zaal.

‘Totaal niet,’ geef ik toe en ze lacht alleen maar.

‘Hoe moeilijk was het om de controle los te laten en hen de boel te laten plannen?’ vraagt ze.

‘Tegen niemand zeggen,’ zeg ik terwijl ik ervoor zorg dat mijn jurk perfect valt. ‘Maar ik heb minstens vier keer geprobeerd om in te breken in hun e-mails.’ Ik kijk haar zijdelings aan als ze hardop begint te lachen. ‘Ik zou willen dat ik een grapje maakte.’

‘Nou, ik hoop dat het de moeite waard was,’ zegt ze en ze trekt de deur open. Ik stap naar binnen. De fotograaf staat daar,

klaar om het moment vast te leggen waarop ik alles zie. Ik geef hem een boze blik en hij lacht terwijl ik hem hoor klikken.

‘Fijne dag voor je bruiloft,’ zegt hij tegen me vanachter de camera en ik steek mijn middelvinger naar hem op.

‘Deze foto’s komen op de website,’ vertelt hij me en nu is het mijn beurt om te lachen.

Ik kijk om me heen, sprakeloos door wat mijn zussen hebben gedaan. Het is perfect. Alles is perfect. Toen ze me vroegen wat ik wilde qua sfeer, zei ik een bosbruiloft. Ik leg mijn handen voor mijn mond en neem het allemaal in me op. Overal zijn er bomen, en ik kan me alleen maar voorstellen wat er komen gaat. Het lijkt alsof we midden in het bos zijn.

Ik kijk om me heen, op zoek naar mijn zussen, wetend dat ze hier ergens zijn, als ik ze in een hoekje met elkaar zie praten, allebei zenuwachtig op hun telefoon typend. Ik wacht een paar seconden om te zien of ze naar me kijken, maar ik kan aan hun gezichten zien dat er iets mis is.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik met een luide stem. Ze kijken allebei naar me op en ik weet precies wat ze proberen te doen als ze glimlachen.

‘O, kijk eens hoe mooi je eruitziet,’ zegt Clarabella als ze haar telefoon achter zich legt.

‘Kom op, zeg. Je hebt me al gezien,’ breng ik haar in herinnering. Ik zet mijn handen in mijn zij als de deur opengaat en ik een paar gasten zie binnenkomen. Ik loop naar mijn zussen, ondertussen glimlachend en zwaaiend naar de mensen die binnenkomen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niets,’ zegt Presley. ‘Wat vind je van de versiering?’

‘Vreselijk,’ zeg ik, wetend dat dit hen zal raken. Ik krijg gelijk als ze allebei naar adem snakken. ‘Nou, waar gaat al dat geklets over?’

‘Wat bedoel je?’ zegt Clarabella en ze kijkt om zich heen. Ze probeert te doen alsof, maar ik weet dat ze liegt.

‘Ik zweer je,’ zeg ik tussen op elkaar geklemde tanden.

‘Oké, prima,’ geeft Presley toe en ik zie dat Clarabella’s ogen groot worden. ‘Niet in paniek raken, maar,’ ze kijkt om zich heen met een glimlach op haar gezicht, waardoor het lijkt alsof alles goed gaat, ‘Joseph is vermist.’

HOOFDSTUK 2

Shelby

Mijn hart gaat sneller slaan in mijn borst. Het laatste wat iemand wil horen vlak voordat ze aan hun bruiloftsfestiviteiten beginnen, is de ‘niet in paniek raken’-toespraak. Die werkt in feite nooit en de ander begint meteen compleet in fucking paniek te raken. ‘Joseph is vermist.’ Ik hoor de woorden uit haar mond komen en ze beginnen langzaam mijn hoofd binnen te dringen.

‘Wat?’ Ik schud mijn hoofd, niet zeker of ik begrijp wat ze zegt. Mijn lichaam voelt alsof het uit zichzelf beweegt. Ik leg mijn hand op mijn buik – ik voel die behoefte omdat ik het idee heb dat ik alles onder ga kotsen.

‘Ze is in shock,’ zegt Clarabella en ik sta op het punt tegen haar te zeggen dat ze moet oprotten als iemand zijn hand op mijn rug legt.

‘Hé.’ Ik hoor Ace zijn stem voordat ik me omdraai en hem aankijk. ‘Je ziet er prachtig uit,’ complimenteert hij me als hij vooroverbuigt en mijn wang kust. Hij kijkt naar mijn zussen en dan naar mij. Hij draagt een op maat gemaakt blauw pak. De bovenste twee knoopjes van zijn babyblauwe overhemd staan open. ‘Wie is er gestorven?’ Hij grinnikt nerveus en ik weet niet

waarom alle woorden opeens blijven steken in mijn keel. Het zijn al die fucking zenuwen.

‘Niemand is gestorven,’ zegt Presley met opeengeklemd kaken. Haar ogen worden groot als ze de kamer rondkijkt om te zien of ze Joseph misschien kan vinden.

‘God, kun je je dat voorstellen,’ zegt Clarabella lachend, en het enige geluid dat ik kan maken, is een kerm. ‘Dat is misschien nog wel erger dan voor het altaar achtergelaten worden.’ Haar gezicht vertrekt tot een grimas voordat Presley haar een klap geeft en ze kijkt me aan. ‘Hij is niet dood.’ Ze probeert kalm te klinken, maar ze kan alleen nerveus lachen. ‘Dan zou iemand contact met ons opgenomen hebben.’

‘Misschien moet jij stoppen met praten,’ dringt Presley met opeengeklemd kaken aan bij Clarabella.

‘Oké, iedereen moet even tot rust komen.’ Ik steek eindelijk mijn handen omhoog. ‘Er moet een reden zijn waarom hij te laat is.’ Ik kijk naar mijn pols, maar ik heb mijn horloge afgedaan voor deze outfit. ‘Hoe laat is het?’

Ace tilt zijn arm op en draait hem om. Ik zie het monogram op zijn mouw met de manchetknopen die ik voor hem kocht toen hij partner werd bij zijn bedrijf. We zijn vrienden sinds we samen onze eerste bedrijfskundeles volgden op de universiteit. Na een paar studiegroepen ontdekten we dat we veel gemeen hadden en we begonnen steeds meer met elkaar op te trekken. Toen we allebei afstudeerden, verhuisde ik terug naar huis en het was mijn geluk dat het bedrijf waar hij zou gaan werken een kantoor hier in het dorp opende. Het was op Ace’ nieuwjaarsfeestje dat ik Joseph ontmoette. ‘Het is half zes.’

‘Hij is niet te laat.’ Ik kijk naar mijn zussen. ‘Het begint om half zes.’

‘Het begon om vijf uur,’ zegt Presley en dan kijkt ze naar Ace. ‘Jij bent te laat. Als getuige hoorde jij hier om vijf uur te zijn.’

‘Ten eerste.’ Hij steekt een vinger op. ‘Ik was hier om kwart

voor vijf,' betoogt hij. 'En ten tweede, ik moest een zakelijk telefoontje aannemen.'

'Hé, sorry dat ik te laat ben,' zegt mijn broer Travis terwijl hij zich naar ons toe haast. 'We waren gewoon...' begint hij te zeggen en dan kijkt hij rond. Hij ziet zijn vrouw Harlow binnenkomen met hun baby in haar armen. Ze waren een stelletje op de universiteit en hij maakte het twee weken voordat ze afstudeerden uit, omdat hij niet de reden wilde zijn dat zij haar plannen moest veranderen. Vier jaar later verscheen ze op zijn bruiloft. Het spreekt voor zich dat hij überhaupt niet met Jennifer hoorde te trouwen. 'Het was me het dagje wel,' geeft hij toe en dan kijkt hij naar ons. 'Wat is er aan de hand?' Zijn ogen gaan van mij naar mijn zussen en dan terug naar mij.

'Er is niets aan de hand,' bevestig ik terwijl Presley eruit flapt: 'Alleen een klein probleempje.' Ze steekt haar duim en wijsvinger op, waar ze een klein spleetje tussen laat. 'Joseph is er niet.' Ik kijk naar Travis zijn gezicht en zie zijn ogen groot worden, maar als hij naar mij kijkt en ziet dat ik naar hem kijk, doet hij alsof alles in orde is.

'Nou, het was druk op de weg hierheen,' brengt Travis ons op de hoogte en ik kan aan zijn gezicht zien dat hij liegt en als ik niet al nerveus was, zou ik hem erop wijzen.

'Het is geen kleinigheidje,' zegt Clarabella en ik sluit mijn ogen.

'Kunnen we dit niet nu doen?' Ik kijk naar hen terwijl ze elkaar boos aanstaren. 'Er moet een reden zijn.' Ik kijk om me heen en glimlach naar mensen die aankomen, en steek mijn hand op om hen te groeten. 'Geef me een telefoon.' Ik kijk hen alle drie aan. 'Kan iemand me een telefoon geven?' Mijn geduld raakt op.

Clarabella geeft me haar telefoon en ik bel Josephs nummer. Ik hou de telefoon tegen mijn oor en probeer niet in paniek te ogen. Vanbinnen ben ik echter een fucking puinhoop. Hoe kan dit gebeuren? Waarom is hij niet hier? Is hij dood? Ik schud mijn

hoofd om die gedachte eruit te krijgen. Ik wacht tot hij opneemt en tel tot tien in mijn hoofd. ‘Neem de telefoon op,’ mompel ik en ik draai me om zodat niemand kan zien dat de tranen in mijn ogen springen. Er wordt opgenomen en ik voel me beter, totdat ik het automatische bericht hoor.

‘Hoi, dit is de telefoon van Joseph,’ hoor ik zijn stem zeggen, ‘ik kan je oproep nu niet beantwoorden.’ Ik kijk over mijn schouder naar de anderen, die alleen maar naar mij kijken.

‘Hé, met mij. Kun je me terugbellen?’ Ik hang op en kijk weer naar hen. ‘Hij nam niet op.’

‘Misschien is hij bezig,’ zegt Clarabella. ‘Maar niet dood.’

‘Jij bent echt vreselijk.’ Presley wendt zich tot Clarabella en ik denk dat ze haar gaat slaan.

‘Hij is niet dood,’ zegt Travis. ‘Waarom zeg je dat überhaupt?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Hij komt wel.’ Hij stopt zijn handen nu in zijn zakken. ‘En als hij er zo niet is, dan ga ik hem zelf zoeken.’

Ik kijk naar de telefoon, knipper de tranen weg en probeer mezelf voor te houden dat het goedkomt. Mijn handen schudden met de telefoon alsof ik hem dwing over te gaan wanneer ik plots handen op mijn armen voel. Ik kijk op en zie Ace. ‘Hé,’ zegt hij zacht. ‘Weet je wat hij waarschijnlijk aan het doen is?’ Ik kijk in zijn blauwe ogen.

‘Niet aan het doodgaan.’ Presley leunt naar me toe en ik moet lachen terwijl ik een traan uit mijn ooghoek veeg.

‘Ja, hij is niet aan het doodgaan,’ verzekert Ace me. ‘Hij is een cadeautje voor je aan het kopen.’

Clarabella knipt met haar vingers en wijst dan. ‘Jaaa,’ zegt ze alsof ze de hele zaak heeft opgelost. ‘Hij koopt een bruidscadeau voor je.’

‘Dat moet het wel zijn.’ Travis glimlacht naar me.

‘Je weet hoe mannen zijn,’ zegt Presley terwijl ze naar Travis loert. ‘Ze wachten altijd tot op het laatste moment om alles te doen.’ En dan kijkt ze Ace op dezelfde manier aan.

‘Waar is die blik voor?’ Hij kijkt haar boos aan. ‘Waarom krijg ik die blik?’ Hij schudt zijn hoofd en kijkt dan terug naar mij. ‘We hadden het er vandaag nog over,’ zegt hij. ‘Daarom is hij te laat.’

Ik knik, niet zeker of ik iets kan zeggen.

‘Weet je wat we nodig hebben?’ zegt Clarabella. Ze kijkt om zich heen en steekt een vinger op naar Mallory, die alleen maar knikt. Clarabella draait zich om en kijkt mij weer aan. ‘Jij gaat een glas champagne halen en dan ga je met de gasten praten.’ Ze gebaart met haar hand. ‘Ik bedoel, we beginnen pas om half zeven, dus hij heeft nog tijd genoeg om hier te komen.’

‘Ja,’ beaamt Ace. ‘Trouwens, je weet dat hij altijd te laat komt.’ Hij probeert me te troosten door met zijn handen op en neer over mijn armen te wrijven. ‘Het is maar goed dat hij vannacht bij mij slaapt.’

‘Ja.’ Ik glimlach en duw het knagende gevoel dat ik nu krijg weg. ‘Ik weet zeker dat alles goed met hem gaat,’ zeg ik en ik kijk naar Mallory, die naar ons toe komt met een zilveren dienblad dat ze ook bij zich had toen ze op mij stond te wachten bij mijn kantoordeur.

‘Alsjeblieft,’ zegt ze terwijl ze mij een glas champagne overhandigt. Ace laat zijn handen van mijn armen vallen en komt naast me staan.

‘Oké,’ zeg ik en ik neem een slok. De zoete, koude, bruisende champagne raakt mijn tong. ‘We moeten de zaal in gaan en doen alsof alles in orde is.’ Ik kijk naar hen en ze knikken allemaal naar me. ‘We nemen elk een deel van de ruimte voor onze rekening en werken ons erdoorheen. Als iemand iets van Joseph hoort...’

‘Komen we meteen naar jou,’ zegt Clarabella. Ze glimlacht en knikt naar me terwijl ik bij hen wegloop.

‘Hij komt wel,’ stelt Travis me gerust terwijl hij zich omdraait en richting Harlow loopt, die met een van mijn tantes staat te praten.

Ik kijk de ruimte rond en zie mijn moeder bij de voordeur staan om mensen te begroeten. Ze glimlacht naar de man die binnenkomt en draait zich dan naar me om. Haar ogen ontmoeten de mijne en haar glimlach begint te vervagen, maar dan tovert ze hem weer tevoorschijn als ze naar me toe komt. Ze draagt een babyblauwe off-shoulderjurk die tot op de grond reikt. Haar blonde haar zit in een perfecte bob en ze draagt een parelsnoer om haar nek. Ze moet het al een tijdje zonder mijn vader stellen en het enige waar ze zich mee bezighoudt, is erover waken dat alles goed gaat met ons. ‘Hoi,’ zegt ze en ze buigt naar me toe om mijn wang te kussen. ‘Waarom huil je?’

‘Ik huil niet.’ Ik kijk haar niet aan. In plaats daarvan neem ik nog een slok van mijn champagne.

‘Je bent vergeten tegen wie je het hebt.’ Ze kijkt me zijdelings aan, en glimlacht en knikt naar iemand die net naar haar zwaaide.

‘Het is niets. Misschien de zenuwen,’ zeg ik. Ik ben er nog niet klaar voor om toe te geven dat er iets mis zou kunnen zijn, omdat ik het niet weet. ‘Is mijn jurk aangekomen?’ vraag ik en ze knikt. ‘En het haarstuk? Is dat eindelijk binnengekomen?’ Ze glimlacht en knikt weer. Ik neem de checklist in mijn hoofd door om mijn gedachten af te leiden van wat er werkelijk aan de hand is. ‘Is mijn pyjama voor morgenochtend gestoomd?’

Ze staat op het punt iets te zeggen als Presley naar ons toe komt rennen. ‘Het is Joseph.’ Ze geeft me de telefoon en mijn schouders ontspannen zich een beetje.

‘Hallo.’ Ik leg de telefoon tegen mijn oor en hoor dat hij in de auto zit.

‘Hé, schatje,’ zegt hij. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben. Ik ben er bijna.’

‘Geen punt,’ antwoord ik, maar vanbinnen weet ik dat het wel een punt is en op elk ander moment, en als er niet zoveel mensen om me heen zouden staan, zou ik wellicht veel meer uit

mijn dak gaan. ‘Kom gewoon zo snel mogelijk hierheen,’ zeg ik. Ik hang op en duw de woede die ik in me voel weg.

‘Alles is goed met hem,’ breng ik Presley op de hoogte. ‘Hij komt eraan. Is er over een paar minuten.’

‘Ik ga aan de parkeerwacht vragen om naar hem uit te kijken.’ Ze geeft me een kneepje in mijn hand als ze de telefoon van me overneemt. ‘Het is bijna showtime.’

‘Bijna.’ Ik glimlach naar haar en probeer te doen alsof ik in orde ben. Ik neem nog een slok van mijn champagne als ik opkijk en Sheila de zaal zie binnenlopen. Ace ziet haar meteen en loopt met een glimlach op zijn gezicht naar haar toe.

Ik kan een glimlach niet onderdrukken als ik naar hen kijk. Een paar maanden nadat Joseph en ik verkering kregen, zijn Ace en Sheila begonnen met daten. We hadden zoveel dubbeldates dat ik heel close met haar ben geworden en ik beschouw haar als een van mijn beste vriendinnen.

Mijn ogen gaan naar de deur als ik Joseph zie binnenkomen. Zijn zwarte pak ziet eruit alsof hij het net heeft aangetrokken, zijn blonde haar alsof hij er net zijn hand doorheen heeft gehaald en het lijkt zelfs nog nat vanachter. ‘Hoi.’ Hij glimlacht als hij me ziet en buigt voorover om mijn lippen te kussen. ‘Sorry dat ik te laat ben.’

‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik en ik negeer het trekkende gevoel in mijn maag. ‘Nu je hier bent...’ Ik zet mijn glas neer en klap in mijn handen. ‘Laten we beginnen.’

SHELBY

Ik kreeg een liefdesbrief de avond voordat ik met de liefde van mijn leven zou trouwen. Alleen was de brief niet voor mij.

Mijn toekomstige echtgenoot had hem voor iemand anders geschreven.

WESTON (ACE)

Voor het altaar staan om mijn beste vriend te zien trouwen, was een eer.

Erachter komen dat hij met mijn vriendin sliep, was een nachtmerrie.

Alles wat ik dacht te weten, was een leugen.

Toen de kans zich voordeed om de stad uit te gaan en mijn ex achter te laten, greep ik die meteen. Alcohol en gebroken harten gaan niet goed samen.

Ik zou Shelby niet voor mezelf moeten willen – maar toch is dat zo.

Ik wil haar meer dan ik ooit iemand heb gewild.

Misschien was ze gewoon de mijne om vast te houden.

ISBN 978-94-6440-846-1

9 789464 408461 >

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING](#)

 [SVMPUBLISHING](#)

